

הילד שהלך

בן שלוש. הולך לבד. חמש וחצי בערב שעון חורף וכבר חושך והילד הולך לבד. "אוריה תחזור" נשמע קול אישה. והוא ממשיך. כל כמה צעדים מסתכל לאחור. "אוריה תחזור" והוא חוצה את טווח הראייה וממשיך לרחוב פנסים ועצים תמירים והוא ילד לבד בן שלוש. איש מזוקן בלבן ממהר ורואה ילד בן שלוש וממשיך. זה סוריאליסטי? אקזיסטנציאליסטי? זה חופשי? עצוב? מפחיד? ילד ממשיך ורואה ממול אם ובת בעגלה- זה מה שלו אין? זה מה שהילדה תמה מדיי ולא מכירה מה שהוא? והוא רואה עטיפה של מסטיק מנצנצת והכל ברור ובולט. והוא ממשיך והולך את כל אלנבי ורוטשילד ובן יהודה והוא כבר בן ארבע והוא כבר יודע וממשיך ללכת עד גיל חמש ושש ושבע הוא הולך כבר את כל הארץ והוא נזהר בכביש וממשיך ולא מדבר עם אף-אחד, רק עם החיות שמגוננות עליו. והצמחים שמכסים עליו. פרי האדמה והארץ. והוא כבר מבוגר ונע ונד וזה מה ששומר עליו עד קץ חייו.